

- b) Voidaanko palauttamisdirektiivin johdanto-osan 16 perustelukappaleen ja 15 artiklan 1 kohdan mukaisena, kun niitä tarkastellaan perusoikeuskirjan 6 artiklan ja 52 artiklan 3 kannalta, pitää sitä, että kolmannen valtion kansalainen otetaan säilöön vain, koska hänet on määrätty palautettavaksi eikä hän kykene taloudellisten edellytysten puuttuessa itse huolehtimaan toimeentulostaan (asumisestaan ja elatuksestaan)?
- c) Voidaanko palauttamisdirektiivin johdanto-osan 16 perustelukappaleen ja 15 artiklan 1 kohdan mukaisena, kun niitä tarkastellaan perusoikeuskirjan 6 artiklan ja 52 artiklan 3 kannalta, pitää sitä, että de facto -säilössäpitämiseksi muodostuva sijoittaminen ei perustu säilöönottamisesta tehtyyn päätökseen, säilöönottamisen ja säilössä pitämisen lainmukaisuutta ei voida saattaa oikeussuojakeinoin tuomioistuimen arvioitavaksi, eikä de facto -säilöönottamisen tarvetta ja oikeasuhteisuutta tai sen mahdollisia vaihtoehtoja tutkita?
- d) Voidaanko palauttamisdirektiivin 15 artiklan 1 ja 4–6 kohtaa sekä sen johdanto-osan 16 perustelukappaletta tulkita, kun niitä tarkastellaan perusoikeuskirjan 1, 4, 6 ja 47 artiklan kannalta, siten, että niiden vastaista on se, ettei säilöönottamisen tarkkaa kestoa eikä sen päättymisen tarkkaa ajankohtaa määritetä?
- e) Voidaanko unionin oikeutta tulkita siten, että jos on ilmeistä, että kyse on lainvastaisesta [säilössäpitämisestä], jäsenvaltion tuomioistuin voi väli-toimimääräyksellä velvoittaa viranomaisen määräämään kolmannen valtion kansalaisen oleskelemaan hallintomenettelyn päättymiseen saakka kauttakulkualan ulkopuolelle paikkaan, jota ei voida pitää säilöönottopaikkana?
- 5) [tehokkaat oikeussuojakeinot palauttamispäätöksessä ilmoitetun kohdemaan muuttamisesta tehtyyn päätökseen]

Onko palauttamisdirektiivin 13 artiklaa, joka koskee tehokkaiden oikeussuojakeinojen takaamista palauttamispäätöksen osalta, tulkittava yhdessä perusoikeuskirjan 47 artiklan kanssa siten, että muutoksenhaku kohdemaan muuttamisestä on käsiteltävä ainakin yhden kerran tuomioistuimessa siinä tapauksessa, ettei jäsenvaltion lainsäädännössä taattuja oikeussuojakeinoja voida pitää tehokkaina?

⁽¹⁾ EUVL 2013, L 180, s. 60.

⁽²⁾ EUVL 2013, L 180, s. 96.

⁽³⁾ EUVL 2008, L 348, s. 98.

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Unkari) on esittänyt
18.12.2019 – SA ja SA junior v. Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális
Igazgatóság ja Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság**

(Asia C-925/19 PPU)

(2020/C 161/28)

Oikeudenkäyntikieli: unkari

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Pääasian asianosaiset

Valittajat: SA ja SA junior

Vastapuolet: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság ja Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Ennakkoratkaisukysymykset

1) [uusi tutkimattajättämisperuste]

Voidaanko kansainvälisen suojelun myöntämistä tai poistamista koskevista yhteisistä menettelyistä 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/32/EU ⁽¹⁾ (uudelleenlaadittu) (jäljempänä menettelydirektiivi) 33 artiklassa olevia tutkimatta jätettäviä hakemuksia koskevia säännöksiä tulkita siten, että niiden vastainen on kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan hakemus jätetään turvapaikkamenettelyssä tutkimatta, jos hakija on tullut [Unkariin] sellaisen maan alueelta, jossa häneen ei ole kohdistunut vainoa tai vaaraa vakavasta haitasta, tai jos maa, jonka kautta hakija on tullut [Unkariin], takaa riittävän suojelun?

2) [turvapaikkamenettelyn toimittaminen]

- a) Onko Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 18 artiklaa tulkittava yhdessä menettelydirektiivin 6 artiklan ja 38 artiklan 4 kohdan sekä tämän direktiivin johdanto-osan 34 perustelukappaleen, joka koskee velvollisuutta tutkia kansainvälisen suojelun saamiseksi tehty hakemus, kanssa siten, että jäsenvaltion turvapaikkaviranomaisen on taattava hakijalle mahdollisuus saada turvapaikkamenettely vireille tilanteessa, jossa ensimmäisessä kysymyksessä tarkoitettuihin tutkimattajättämisperusteisiin vedoten viranomaisen ei anna turvapaikkahakemukseen asiaratkaisua, ja palauttaa hakijan kolmanteen maahan, joka ei kuitenkaan ota hakijaa takaisin?
- b) Jos toisen kysymyksen a kohtaan vastataan myöntävästi, mitä tämä velvollisuus tarkkaan ottaen merkitsee? Merkitseekö se mahdollisuutta uuden hakemuksen tekemiseen, johon liittyy menettelydirektiivin 33 artiklan 2 momentin d kohdassa ja 40 artiklassa tarkoitetun myöhemmän hakemuksen kielteisten seuraamusten kieltö, vai sitä, että turvapaikkamenettely on pantava vireille/toimitettava viran puolesta?
- c) Jos toisen kysymyksen a kohtaan vastataan myöntävästi ja kun otetaan huomioon menettelydirektiivin 38 artiklan 4 kohta, voiko jäsenvaltio tällaisessa uudessa menettelyssä, jos asian tosiseikasto on säilynyt muuttumattomana, arvioida uudelleen hakemuksen tutkimattajättämisperusteet (jolloin sillä on mahdollisuus soveltaa mitä tahansa menettelydirektiivin III luvussa mainituista menettelyistä ja esimerkiksi vedota uudelleen tutkimattajättämisperusteisiin) vai onko sen annettava turvapaikkahakemukseen asiaratkaisu alkuperämaan osalta?
- d) Seuraako menettelydirektiivin 33 artiklan 1 kohdasta ja 2 kohdan b ja c alakohdasta sekä 35 ja 36 artiklasta, tulkittuina yhdessä perusoikeuskirjan 18 artiklan kanssa, että tutkimattajättämisperusteena – eli yhtenä niihin perustuvan päätöksen kumulatiivisista edellytyksistä – on se, että kolmas maa ottaa hakijan vastaan, vai onko tämän edellytyksen täyttymisen osalta riittävänä pidettävä sitä, että se tutkitaan vasta tällaista päätöstä täytäntöönpannassa?

3) [kauttakulkualue säilöönottopaikkana turvapaikkamenettelyissä]

Kysymykset ovat merkityksellisiä, jos turvapaikkamenettely on toiseen kysymykseen annetun vastauksen perusteella toimitettava.

- a) Onko menettelydirektiivin 43 artiklaa tulkittava siten, että sen vastainen on jäsenvaltion lainsäädäntö, joka antaa mahdollisuuden siihen, että hakijaa pidetään yli neljän viikon ajan kauttakulkualueella?
- b) Onko menettelydirektiivin 26 artiklan perusteella sovellettavan kansainvälistä suojelua hakevien henkilöiden vastaanottoa jäsenvaltioissa koskevista vaatimuksista 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/33/EU⁽²⁾ (jäljempänä vastaanottodirektiivi) 2 artiklan h alakohtaa tulkittava yhdessä perusoikeuskirjan 6 artiklan ja 52 artiklan 3 kohdan kanssa siten, että sijoittaminen kauttakulkualueelle menettelydirektiivin 43 artiklassa tarkoitettua neljän viikon määräaikaan pidemmäksi ajaksi pääasiassa kyseessä olevan kaltaisissa olosuhteissa (vapaaehtoinen lähteminen alueelta mihinkään suuntaan ei ole lain mukaan mahdollista) on katsottava säilöönotoksi?
- c) Voidaanko menettelydirektiivin 26 artiklan perusteella sovellettavan vastaanottodirektiivin 8 artiklan mukaisena pitää sitä, että hakija pidetään säilössä yli neljän viikon ajan, jos näin toimitaan vain sen vuoksi, ettei hän kykene taloudellisten edellytysten puuttuessa itse huolehtimaan toimeentulostaan (majoituksestaan ja elatuksestaan)?
- d) Voidaanko menettelydirektiivin 26 artiklan perusteella sovellettavan vastaanottodirektiivin 8–9 artiklan mukaisena pitää sitä, että menettelydirektiivin 43 artiklassa tarkoitetut neljä viikkoa ylittävät de facto [-säilössä pitämiseksi] muodostuva sijoittaminen ei perustu säilöönottamisesta tehtyyn päätökseen, säilöönottomääräyksen ja säilössä pitämisen lainmukaisuutta ei voida saattaa oikeussuojakeinoin tuomioistuimen arvioitavaksi, eikä de facto -säilöönottamisen tarvetta ja oikeasuhteisuutta tai sen mahdollisia vaihtoehtoja tutkita eikä säilöönottamisen tarkkaa ajankohtaa ja sen päättymisajankohtaa vahvisteta?
- e) Voidaanko perusoikeuskirjan 47 artiklaa tulkita siten, että jos tapauksessa on ilmeistä, että kyseessä on lainvastainen [säilössäpitäminen], jäsenvaltion tuomioistuin voi väli-toimimääräyksellä velvoittaa viranomaisen määräämään kolmannen valtion kansalaisen oleskelemaan hallintomenettelyn päättymiseen saakka kauttakulkualueen ulkopuolelle paikkaan, jota ei siis voida pitää säilöönottopaikkana?

4) [kauttakulkualue järjestyksenvalvonnallisena säilöönottopaikkana]

Kysymykset ovat merkityksellisiä, jos toiseen kysymykseen annettavan vastauksen perusteella on turvapaikkamenettelyn sijasta toimitettava järjestyksenvalvonnallinen menettely.

- a) Onko jäsenvaltioissa sovellettavista yhteisistä vaatimuksista ja menettelyistä laittomasti oleskelevien kolmansien maiden kansalaisten palauttamiseksi 16.12.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2008/115/EY⁽¹⁾ (jäljempänä palauttamisdirektiivi) johdanto-osan 17 ja 24 perustelukappaletta sekä 16 artiklaa tulkittava yhdessä perusoikeuskirjan 6 artiklan ja 52 artiklan 3 kohdan kanssa siten, että sijoittaminen kauttakulkualueelle pääasiassa vallitsevan kaltaisissa olosuhteissa (vapaaehtoinen lähteminen alueelta mihinkään suuntaan ei ole lain mukaan mahdollista) on katsottava niissä tarkoitetuksi yksilöön kohdistuvaksi vapaudenriistoksi?
- b) Voidaanko palauttamisdirektiivin johdanto-osan 16 perustelukappaleen ja 15 artiklan 1 kohdan mukaisena, kun niitä tarkastellaan perusoikeuskirjan 6 artiklan ja 52 artiklan 3 kannalta, pitää sitä, että kolmannen valtion kansalainen otetaan säilöön vain, koska hänet on määrätty palautettavaksi eikä hän kykene taloudellisten edellytysten puuttuessa itse huolehtimaan toimeentulostaan (asumisestaan ja elatuksestaan)?
- c) Voidaanko palauttamisdirektiivin johdanto-osan 16 perustelukappaleen ja 15 artiklan 1 kohdan mukaisena, kun niitä tarkastellaan perusoikeuskirjan 6 artiklan ja 52 artiklan 3 kannalta, pitää sitä, että de facto -säilöissäpitämiseksi muodostuva sijoittaminen ei perustu säilöönottamisesta tehtyyn päätökseen, säilöönottamisen ja säilössä pitämisen lainmukaisuutta ei voida saattaa oikeussuojakeinoin tuomioistuimen arvioitavaksi, eikä de facto -säilöönottamisen tarvetta ja oikeasuhteisuutta tai sen mahdollisia vaihtoehtoja tutkita?
- d) Voidaanko palauttamisdirektiivin 15 artiklan 1 ja 4–6 kohtaa sekä sen johdanto-osan 16 perustelukappaletta tulkita, kun niitä tarkastellaan perusoikeuskirjan 1, 4, 6 ja 47 artiklan kannalta, siten, että niiden vastaista on se, ettei säilöönottamisen tarkkaa kestoa eikä sen päättymisen tarkkaa ajankohtaa määritetä?
- e) Voidaanko unionin oikeutta tulkita siten, että jos on ilmeistä, että kyse on lainvastaisesta [säilöissäpitämisestä], jäsenvaltion tuomioistuin voi välitoimimääräyksellä velvoittaa viranomaisen määräämään kolmannen valtion kansalaisen oleskelemaan hallintomenettelyn päättymiseen saakka kauttakulkualueen ulkopuolelle paikkaan, jota ei voida pitää säilöönottopaikkana?

5) [tehokkaat oikeussuojakeinot palauttamispäätöksessä ilmoitetun kohdemaan muuttamisesta tehtyyn päätökseen]

Onko palauttamisdirektiivin 13 artiklaa, joka koskee tehokkaiden oikeussuojakeinojen takaamista palauttamispäätöksen osalta, tulkittava yhdessä perusoikeuskirjan 47 artiklan kanssa siten, että muutoksenhaku kohdemaan muuttamisestä on käsiteltävä ainakin yhden kerran tuomioistuimessa siinä tapauksessa, ettei jäsenvaltion lainsäädännössä taattuja oikeussuojakeinoja voida pitää tehokkaina?

⁽¹⁾ EUVL 2013, L 180, s. 60.

⁽²⁾ EUVL 2013, L 180, s. 96.

⁽³⁾ EUVL 2008, L 348, s. 98.

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Győri Ítéltábla (Unkari) on esittänyt 20.12.2019 – JZ v. OTP
Jelzálogbank Zrt. ym.**

(Asia C-932/19)

(2020/C 161/29)

Oikeudenkäyntikieli: unkari

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Győri Ítéltábla

Pääasian asianosaiset

Valittaja: JZ

Vastapuolet: OTP Jelzálogbank Zrt., OTP Bank Nyrt. ja OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt.